

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 103/2022
15.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Душана Игњатовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 2К. бр. 885/17 од 17.03.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 549/2021 од 14.10.2021. године, на седници већа одржаној дана 15.03.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Игњатовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 2К. бр. 885/17 од 17.03.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 549/2021 од 14.10.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 2К. бр. 885/17 од 17.03.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривичног дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци коју ће издржати по правноснажности пресуде и у коју се урачунава време проведено у притвору од 04.07.2014. године до 11.07.2014. године, као и на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у датом року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени АА је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, као и да оштећеном Д.О.О. „Електромеханика“ плати износ од 660.000,00 динара у року од 15 дана од дана

правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су оштећени ББ и оштећени ВВ ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 549/2021 од 14.10.2021. године, делимично је усвојена жалба Основног јавног тужиоца у Нишу и пресуда Основног суда у Нишу 2К. бр. 885/17 од 17.03.2021. године је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд окривљеног АА због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 04.07.2014. године до 11.07.2014. године и на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у датом року, суд ће је заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док је жалбе окривљеног АА и његовог браниоца одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио. Трошкови кривичног поступка настали пред Апелационим судом у Нишу одређено је да падају на терет окривљеног АА.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Душан Игњатовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, с тим што из садржине захтева произилази да се истим указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, јер нема доказа да је извршио дело које му је стављено на терет.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости иако нумерички не означава, изнетим наводима указује да је учињена битна повреда кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП која се огледа у чињеници да је суд прихватио исказ оштећеног ГГ дат пред јавним тужиоцем и на истом засновао осуђујућу пресуду, иако саслушању овог оштећеног није присуствовао бранилац окривљеног услед тада актуелног штрајка адвоката.

Овакви наводи браниоца окривљеног изнети у захтеву за заштиту законитости оцењени су као неосновани. Стоји чињеница која произилази из списка предмета да је доказна радња испитивање сведока-оштећеног ГГ пред Основним јавним тужиоцем од 29.09.2014. године извршена без присуства браниоца окривљеног супротно одредби члана 300. став 1. ЗКП. Међутим, супротно наводима захтева браниоца окривљеног, из списка предмета произилази да је на главном претресу одржаном дана 06.10.2020. године у присуству заменика Основног јавног тужиоца, окривљеног АА, браниоца по службеној дужности адвоката Ирене Живковић Стоименов, пуномоћника оштећеног ВВ-адвоката Слободана Костића сведок ГГ поново испитан, и том приликом је остао у целости при свом исказу који је дао пред Основним јавним тужиоцем дана 29.09.2014. године, при чему је извесне ствари појаснио, а бранилац окривљеног је постављала питања, те су и окривљени и бранилац имали могућност да сведоку постављају питања и износе примедбе на његов исказ, што су у конкретном случају и учинили, па је записником на главном претресу конвалидиран формални пропуст јавног тужиоца приликом предузимања доказне радње испитивања наведеног сведока, када није поступљено у складу са одредбом члана 300. став 1. ЗКП, због чега су супротни наводи захтева браниоца окривљеног по налажењу овог суда оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у захтеву нумерички означава да су побијаним пресудама учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, међутим, наводима из поднетог захтева указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива и непотпуна, да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и записника о исказима сведока, те суштински указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осим тога, у захтеву бранилац указује и да је нижестепеним пресудама учињена повреда тиме што је првостепени суд сам одлучивао о захтеву за изузеће који је окривљени поднео, те да није доставио предмет председнику суда на одлучивање, већ сам одлучио о захтеву за изузеће и одмах на записнику одбио предлог окривљеног, на који начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 38. став 1. ЗКП.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи и чињеницу да Основни суд није утврдио збирни износ противправно стечене имовинске користи, већ је само утврдио износ за који је оштећен ГГ у висини од 660.000,00 динара, а Апелациони суд у пресуди наводи да је реч о имовинској користи у износу од 890.000,00 динара, па је нејасно на који начин суд утврђује висину противправно стечене имовинске користи, којим наводима оспорава утврђено чињенично стање и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези

члана 38. став 1. ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**